

Arrest

nr. 167 705 van 17 mei 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X, handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarige kind X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn en te handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarige kind X, op 14 november 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 oktober 2013 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. HINNEKENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart op 20 november 2009 het Belgische grondgebied te zijn binnengekomen, dient op 1 december 2009 een asielaanvraag in.

1.2. Bij aangetekend schrijven van 13 januari 2010 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 30 augustus 2012, inzake verzoeksters asielverzoek, de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster stelt tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.4. Bij schrijven gedateerd op 7 februari 2013 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.5. Bij arrest nr. 96 717 van 8 februari 2013 weigert ook de Raad verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) neemt op 28 februari 2013 de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag van 13 januari 2010 ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris neemt op 12 maart 2013 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris neemt op 10 oktober 2013 de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag van 7 februari 2013 onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekster op 16 oktober 2013 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 08.02.2013 werd ingediend door:

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De advocaat van betrokkene beweert dat het verblijf van betrokkene geregulariseerd dient te worden omdat haar situatie gelijkaardig zou zijn aan de situatie van mensen die wel geregulariseerd werden. De advocaat van betrokkene haalt hiervoor diverse arresten aan van de Raad van State. Het is aan betrokkene om de overeenkomsten aan te tonen tussen de eigen situatie en de situatie waarvan zij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin betrokkene verkeert analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan zij refereert. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkene met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

Het feit dat betrokkene sinds december 2009 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Nederlands leert en spreekt, zij diverse attesten voorlegt, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Het feit dat betrokkene tewerkgesteld was, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang haar asielprocedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens haar verblijf in haar eigen behoeften te voorzien.

Het feit dat haar kind hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan

verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Daarbij komt nog dat kinderen jonger dan 6 jaar niet schoolplichtig zijn in België, in tegenstelling tot hetgeen de advocaat van betrokkene beweert. (arrest Raad van State van 11 maart 2003 nr. 116.916)

Betrokkene haalt aan dat zij bij familie woont (Dhr. [J., M.] en zijn gezin: Ovn: [...]) die de Belgische nationaliteit heeft en haalt aan dat zij geen enkele steunverlening geniet. Tevens zou een gedwongen terugkeer een schending uitmaken van artikel 8 EVRM. We kunnen stellen dat betrokkene niet afdoende aantoonde dat een verwijdering in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Betrokkene toont niet aan waarom het louter samenwonen met Dr. [J., M.] en zijn gezin een buitengewone omstandigheid zou vormen voor regularisatie op basis van art. 9bis. Hoewel betrokkene inderdaad samenwoont met Dhr. [J.] en zijn gezin, merken we op dat zij reeds sinds november 1999 in België verblijven en dat verzoekster pas sinds december 2009 in het Rijk is binnengekomen. We kunnen dus degelijk stellen dat betrokkene ruim tien jaar zonder haar familie kon en er dus geen sprake kan zijn van een ernstig nadeel ten opzichte van betrokkene.

Ook lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen enkele band met haar thuisland zou hebben of geen familie, vrienden of kennissen zou hebben waar zij bij terecht zou kunnen bij een terugkeer. Betrokkene verbleef immers ruim 30 jaar in Georgië en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar asielaanvraag werd afgesloten op 11.02.2013 met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus-weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de procedure – namelijk ongeveer drie jaar en drie maanden – was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoekster haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Het invoeren van art. 6 van het EVRM kan eveneens niet weerhouden worden. Dit artikel is immers slechts geldig in burgerlijke en strafrechtelijke zaken en asielrecht is een politiek recht. Inzake administratieve beslissingen die genomen worden in het kader van de Vreemdelingenwet kunnen betrokkenen geen schending van de rechten van verdediging invoeren aangezien dit rechtsbeginsel niet van toepassing is op deze beslissingen. Betwistingen in verband met de toegang, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen vallen buiten het toepassingsgebied van art. 6 van het EVRM omdat de desbetreffende regels een publiekrechtelijk karakter hebben.

Ook de loutere vermelding van art. 17 en art. 26 van het BULO, kan niet weerhouden worden vermits betrokkene geen bewijs levert die op haar eigen persoon betrekking heeft, conform voornoemde artikels."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.9. Eveneens op 10 oktober 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Deze beslissing, die verzoekster samen met de eerste bestreden beslissing ter kennis wordt gebracht, luidt:

"Aan mevrouw, die verklaart te heten:

[...]

En zoon: [...]

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Aan de betrokkene werd een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 15.03.2013

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het

inreisverbod 3 jaar omdat:

0 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 12.03.2013, haar betekend op 15.03.2013.

Er wordt aan betrokkene een termijn van drie jaar inreisverbod op het grondgebied gegeven daar betrokkene na het betekenen van dit bevel, nog steeds geen stappen ondernomen heeft om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep

2.1. Ambtshalve wijst de Raad erop dat in het belang van een goede rechtsbedeling degene die op de rechter een beroep doet voor elke vordering een afzonderlijk geding moet aanspannen, om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635; R. STEVENS, 10. *De Raad van State, 1. Afdeling bestuursrechtspraak*, Brugge, die Keure, 2007, 65-71). Meerdere vorderingen kunnen slechts ontvankelijk in één enkel verzoekschrift worden ingesteld indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de vorderingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere vordering. De eisen van een goede rechtsbedeling worden miskend wanneer een beroep verscheidene onderwerpen heeft waarop onderscheiden wettelijke en reglementaire bepalingen toepasselijk zijn, of die op verschillende feitelijke gegevens steunen, en zo afzonderlijke onderzoeken en debatten noodzakelijk maken. Er moet dus een stellig verband bestaan tussen de bestreden akten, ook wat de feitelijke gegevens betreft, en het belang van een goede rechtsbedeling moet vereisen dat die handelingen in eenzelfde geding worden onderzocht (RvS 23 december 1980, nr. 20.835).

2.2. Het komt uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). Het is hierbij aangewezen dat een verzoekende partij die verschillende administratieve rechtshandelingen aanvecht in één inleidende akte, in dit verzoekschrift aangeeft waarom naar haar mening die verschillende handelingen in één verzoekschrift kunnen worden bestreden (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507).

2.3. De Raad stelt vast dat verzoekster in één verzoekschrift enerzijds een beslissing waarbij haar aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard en anderzijds een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod aanvecht. In haar verzoekschrift geeft zij geen enkele verantwoording voor het gegeven dat zij verschillende beslissingen in één verzoekschrift bestrijdt. Ter terechtzitting gevraagd alsnog de samenhang te duiden, stelt verzoekster dat zij de schending van hogere rechtsnormen heeft aangevoerd tegen beide bestreden beslissingen en dat indien zij ervoor zou opteren dit te doen middels aparte verzoekschriften, dit zou kunnen leiden tot tegenstrijdige beoordelingen door de Raad.

2.4. In dit verband stelt de Raad vast dat verzoekster in haar verzoekschrift als dusdanig enkel een schending inroept van artikel 8 van het EVRM wat betreft de beslissing genomen in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en dit omdat deze haar recht op eerbiediging van haar privéleven zou miskennen. Hierbij wijst ze concreet op “*de lange termijn van de procedure namelijk meer dan 3 jaar met schoolgaand kind*”, haar “*zeer sterke band met België*”, het feit dat ze zich hier heeft gesetteld en haar integratie en lang verblijf. Wat het inreisverbod betreft wordt op zich een miskening van een hogere rechtsnorm niet aangevoerd, enkel van de motiveringsplicht juncto artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Hierbij betoogt verzoekster weliswaar dat verweerder zelf aangeeft dat zij tot een gezin behoort en “*nergens motiveert waarom een inbreuk kan worden gemaakt op artikel 8 van het E.V.R.M.*”, doch aldus blijkt nog niet dat de Raad op zich wordt gevraagd een toetsing door te voeren aan artikel 8 van het EVRM, enkel vast te stellen dat verweerder in zijn beslissing ten onrechte – overeenkomstig de motiveringsplicht juncto artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet – niet heeft gemotiveerd waarom deze beslissing, gelet op haar behoren tot een gezin zoals dit door verweerder reeds werd erkend, gerechtvaardigd is in het licht van deze verdragsbepaling. Indien verzoekster een ruimere toetsing door de Raad beoogde, kwam het haar toe zulks duidelijk en ondubbelzinnig te vermelden in haar verzoekschrift. In dit verband kan daarenboven ook worden opgemerkt dat waar verzoekster wat de beslissing genomen in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet betreft zich steunt op een schending van artikel 8 van het EVRM op grond van een privéleven in België, zonder

dat zij hierbij concreet enig behoren tot een gezin betreft, zij wat het inreisverbod betreft louter concreet refereert aan het gegeven dat verweerder reeds erkende dat zij tot een gezin zou behoren en hieraan een motiveringsplicht verbindt. In deze omstandigheden kan nog niet worden vastgesteld dat er bij afzonderlijke beroepen een mogelijkheid bestaat dat de Raad zou komen tot verschillende beoordelingen wat betreft het artikel 8 van het EVRM of enige andere hogere rechtsnorm. Verzoekster beperkt zich tot een bijzondere algemene stellingname dat er een risico zou zijn op tegenstrijdige uitspraken wat een hogere rechtsnorm betreft, doch zonder zulks ook concreet aannemelijk te maken.

De Raad oordeelt in de thans voorliggende zaak dat de twee verschillende voorwerpen niet van die aard zijn dat het aangewezen is dat ze samen worden behandeld om tegenspraak tussen rechterlijke beslissingen te voorkomen of ter voldoening van de eisen van de goede rechtsbedeling. De bestreden beslissingen zijn elk op grond van een andere juridische en feitelijke grondslag genomen en het inreisverbod is geen vervolgbeslissing van de niet-ontvankelijkheidsbeslissing in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en verwijst daar ook niet naar. Het bestuur gaf verzoekster een inreisverbod, precies om die redenen die vermeld staan in de motivering van dit inreisverbod, met name omdat verzoekster niet aan de terugkeerverplichting heeft voldaan nadat haar voorheen bevel om het grondgebied te verlaten werden gegeven en artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. De inhoud van de eerste beslissing bepaalt niet de inhoud van de tweede beslissing, en omgekeerd. Tevens worden ten aanzien van enerzijds de eerste en anderzijds de tweede bestreden beslissing verschillende grieven aangevoerd, waarbij andere feitelijke gegevens moeten in ogenschouw worden genomen en andere rechtsvragen moeten worden opgelost. De Raad wijst er ook op dat de eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van de tweede bestreden beslissing in het gedrang komt. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt immers niet tot de vaststelling dat verzoekster tot enig verblijf zou zijn gemachtigd of toegelaten en dat de motieven die aan de basis liggen van het inreisverbod kaduuk worden. Ook in omgekeerde zin heeft de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing geen impact op de rechtsgeldigheid van de eerste bestreden beslissing. In casu werden met één verzoekschrift twee verschillende beroepen ingesteld die een afzonderlijk onderzoek vergen.

In deze situatie, waarin verscheidene vorderingen waarvan de samenhang niet wordt aangetoond in één enkel verzoekschrift worden aangevochten, wordt in de regel alleen het beroep ontvankelijk verklaard ten aanzien van de akte die eerst wordt vermeld in het verzoekschrift. Wanneer echter de bestreden rechtshandelingen een verschillend belang voor de verzoeker vertonen, zal het beroep worden geacht tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht (RvS 19 september 2005, nr. 149.014; RvS 12 september 2005, nr. 148.753, RvS 25 juni 1998, nr. 74.614, RvS 30 oktober 1996, nr. 62.871, RvS 5 januari 1993, nr. 41.514; R. STEVENS, 10. *De Raad van State, 1. Afdeling bestuursrechtspraak*, Brugge, die Keure, 2007, 65-71). In casu vraagt verzoekster de Raad ter terechtzitting uitdrukkelijk om het inreisverbod te beschouwen als de belangrijkste beslissing. De Raad stelt vast dat deze stelling van verzoekster, waartegen verweerder zich niet verzet, kan worden bijgetreden. Zo kan worden aangenomen dat het inreisverbod verstrekkender gevolgen heeft voor verzoekster dan de niet-ontvankelijkheidsbeslissing, in de zin dat het inreisverbod verzoekster gedurende een periode van drie jaar een verbod oplegt het Rijk binnen te komen en hier te verblijven terwijl de niet-ontvankelijkheidsbeslissing enkel de ontvankelijkheid van één specifieke aanvraag betreft.

2.5. Gelet op hetgeen voorafgaat, stelt de Raad vast dat het beroep enkel op ontvankelijke wijze is ingediend in de mate dat het is gericht tegen het inreisverbod van 10 oktober 2013.

3. Onderzoek van het beroep in de mate dat dit is gericht tegen het inreisverbod van 10 oktober 2013

3.1. Verzoekster voert in een enig middel onder meer de schending aan van de motiveringsplicht zoals vervat in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Dat een administratieve beslissing in vreemdelingenzaken dient gemotiveerd te zijn, gelet op art. 62 van de vreemdelingenwet (wet 15 december 1980) en van art. 2 en 3 van de motiveringswet (wet 29 juli 1991) . Dat de hoegrootheid van een inreisverbod dient gemotiveerd te zijn overeenkomstig artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Dat de bestreden beslissing dient rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval en dient de zaak individueel te onderzoeken.

Dat de beslissing niet afdoende gemotiveerd is, in rechte en in feite.

Dat een administratieve beslissing in vreemdelingenzaken dient gemotiveerd te zijn overeenkomstig art 62 van de vreemdelingenwet (wet 15 december 1980) en artikel 2 en 3 van de motiveringswet (wet van 29 juli 1991)

Dat de bestreden beslissing niet gemotiveerd kan zijn nu de vreemdelingenwet enkel een maximumtermijn opgeeft en de bestreden beslissing niet motiveert waarom per se de maximumtermijn dient opgelegd te worden. Dat nergens wordt opgegeven waarom de maximumtermijn perse dient opgelegd te worden.

Dat de verzoekende partij voor het bevel tot verlaten grondgebied een verzoek overeenkomstig artikel 9 bis had ingediend. Dat dit verzoek noodzakelijkerwijze zou komen te vervallen zo de betrokken het grondgebied zou verlaten. Dat de verzoekende partij ondermeer een band met België ingeroepen heeft. Dat dergelijke band verloren gaat als men het grondgebied verlaat. Dat het in die zin niet opgaat te gaan verplichten het grondgebied te verlaten terwijl een verzoek artikel 9 bis loopt, hetgeen juist gelet op artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet vergt dat de betrokkene in België vertoeft. Dat voorts de bestreden beslissing in zake zelf aangeeft dat zij tot een gezin behoort en nergens motiveert waarom een inbreuk kan worden gemaakt op artikel 8 van het E.V.R.M.

Dat de Raad van State reeds oordeelde dat er in beginsel geen belang is bij het voeren van een procedure waarbij de betrokkenen reeds gerepatrieerd zijn (RvSt. dd. 20 november 2002 nr. 112.688 inzake Tichonov/ Staat en de Commissaris-Generaal voor Vluchtelingen en Staatslozen)."

3.2. Verweerder repliceert in dit verband als volgt in de nota met opmerkingen:

"Inzake de voorgehouden schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 van de Wet d.d. 15.12.1980, die de formele motiveringsplicht betreffen, herhaalt verweerder dat verzoekende partij de motieven expliciet citeert in haar verzoekschrift, alsmede dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

De bestreden beslissing is ten genoegen van recht als volgt gemotiveerd:

[...]

In tegenstelling tot wat verzoekende partij poogt voor te houden, wordt wel degelijk gemotiveerd om welke reden een termijn van drie jaar wordt opgelegd. Verzoekende partij haar beschouwingen gaan voorbij aan de uitdrukkelijke motieven van de bestreden beslissing dienomtrent.

Terwijl verzoekende partij niet dienstig kan verwijzen naar haar aanvraag op grond van artikel 9bis van de wet, nu deze aanvraag onontvankelijk verklaard werd bij beslissing van 10.10.2013.

Voor het overige gaat verzoekende partij niet in op de voorgehouden schendingen.

De beschouwingen van verzoekende partij falen in rechte.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden."

3.3. Artikel 74/11, § 1, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

[...]"

Uit artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet volgt dat de minister of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen "indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd". Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld "door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval".

De Raad stelt vast dat in de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod voor drie jaar wordt aangegeven dat deze beslissing is genomen op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet en omdat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan. Hierbij wordt concreet geduid dat verzoekster geen gevolg gaf aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 12 maart 2013, haar betekend op 15 maart 2013. Er wordt verder gemotiveerd dat "betrokkene na het betekenen

van dit bevel, nog steeds geen stappen ondernomen heeft om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten”.

Verzoekster betoogt dat het inreisverbod aldus niet is gemotiveerd overeenkomstig artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, nu niet wordt gemotiveerd waarom per se de maximumtermijn van drie jaar dient te worden opgelegd.

De Raad benadrukt dat een motivering inzake de duur van het opgelegde inreisverbod, aangezien verweerder een keuzemogelijkheid heeft, in regel is vereist. Zo moet worden geduid dat het verplicht opleggen van een inreisverbod omdat niet is voldaan aan de terugkeerplicht niet impliceert dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd, noch dat een nadere motivering enkel voor het bepalen van een lagere termijn nodig zou zijn (cf. RvS 18 december 2013, nr. 225.871; RvS 18 december 2013, nr. 225.872). Overeenkomstig artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet is wel degelijk een specifieke motivering vereist om de maximumtermijn op te leggen (RvS 26 juni 2014, nr. 227.898; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Niettegenstaande het gegeven dat een onderdaan van een derde land geen bereidheid toont vrijwillig te vertrekken wel degelijk kan worden beschouwd als zijnde een element dat relevant kan zijn bij het bepalen van de duur van het inreisverbod (zie ook aanbeveling van de Commissie van 1 oktober 2015 tot vaststelling van een gemeenschappelijk "terugkeerhandboek" voor gebruik door de bevoegde autoriteiten van de lidstaten bij het uitvoeren van terugkeergerelateerde taken, C(2015) 6250 final, en het in bijlage gevoegde terugkeerhandboek), oordeelde de Raad van State reeds dat een loutere motivering dat de betrokkene geen stappen heeft ondernomen om het grondgebied te verlaten *“niets anders in[houdt] dan de vaststelling dat [de betrokkene] niet heeft voldaan aan de terugkeerverplichting”* en dat dit *“dan ook niet [kan] worden voorgesteld als een afzonderlijke motivering”*. De Raad van State oordeelde dat aldus niet kan worden aangenomen dat is voldaan aan de motiveringsplicht zoals deze is vastgesteld in artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet voor het opleggen van een inreisverbod met de maximumduur van drie jaar en dat hieraan geen afbreuk wordt gedaan door het feit dat de verzoeker niet heeft uiteengezet welke specifieke omstandigheden in zijn hoofd niet in aanmerking zouden zijn genomen (RvS 22 maart 2016, nrs. 234.225, 234.228, 234.229, 234.230, 234.231 en 234.233).

De vaststelling dringt zich op dat verweerder in het bestreden inreisverbod heeft nagelaten te motiveren waarom hij een dergelijk verbod voor de maximumduur van drie jaar die in casu mogelijk is oplegt, terwijl overeenkomstig artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een dergelijke motivering wel degelijk is vereist.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond en leidt tot de nietigverklaring van het inreisverbod van 10 oktober 2013.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de beslissing van 10 oktober 2013 waarbij de verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Verzoekster heeft daarnaast een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van het inreisverbod van 10 oktober 2013. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring behandeld.

5. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen in de mate dat zij zijn gericht tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 oktober 2013 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 oktober 2013 tot het opleggen van een inreisverbod wordt vernietigd.

Artikel 3

De vordering tot schorsing van de bij artikel 2 vernietigde beslissing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien mei tweeduizend zestien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS